

сѣмнѣ се добрѣ и слънцето се показа на хоризонта, като хвърляше топлитѣ си лъчи прѣзъ прозорцитѣ на Колювата стая. Росата се испари и всичко се усмихнѣ и развесели прѣдъ слънчовата свѣтлина . . . Всичко оживѣ . . . Колю се събуди.

— Нѣма ги още! Гдѣ сѣ тѣ? — Колю помисли малко и бързо рѣши: облѣче се, обу се и тихичко излѣзе изъ кѣщи . . . Баба му, която още въ зори бѣ станѣла и отишла да издои кравитѣ, се завърнѣ. Тя погледнѣ на лѣглото му, — нѣма го! . . . Ахъ, какъвъ гламчо е! — промърмори и отиде да го търси, като мислѣше, че играе по двора. Дълго врѣме тя ходи, дири го, вика го, — нѣма го. Не можа да чуе гласа на своето „гълѣбче“.

— Да ли не сѣмъ сбъркала, може би да спи още? — помисли си бабата, като се връщаше отъ градината и влизаше пакъ въ кѣщи, откри юргана, — истина го нѣма Коля.

— Света Богородице, какъ ми, научи ме: гдѣ е моето „гълѣбче?“ кѣдѣ е отишло? — Горката баба не знаеше какво да прави; много го търси и не можа да намѣри дирята му.

А Колю по пѣтя къмъ града бърза ли бърза.

— Колко ще се зарадватъ татко и мама, като ме видѣтъ! — мислѣше си той, — и менъ колко по-добрѣ ще ми бѣде съ тѣхъ! Весело се живѣе въ града; тѣ сѣ у Стоянчови, — азъ знаѣхъ кѣщата имъ.

Колювитѣ родители си свършихъ работата въ града. Бързо се приготвихъ, впрѣгнахъ колата и потѣглихъ къмъ тѣхното си село . . . Вървѣтъ по пѣтя и гледатъ на срѣща си, че